

SOBRE EL 15M

QÜADERNS DE REFLEXIÓ POLÍTICA – NÚM. 008

INTRODUCCIÓ

Recopilem alguns documents de l'ACR Utopia XXI, d'Estat Valencià i de Joan S. Sorribes, que estimem importants per situar una visió del significat, dels reptes i dels possibles escenaris de futur per al moviment 15M.

La gent del col·lectiu Utopia, a través del'ACR Utopia XXI, participa activament des dels mesos que precediren a les mobilitzacions del 15M, tant en la plataforma DRY, com en les diferents Assemblees del 15M.

**L'A.C.R. Utopia XXI s'adherix al manifest
i a la convocatòria de mobilització per al 15 de maig pròxim de la
plataforma Democràcia Real Ja!**

L'A.C.R.Utopia XXI ha acordat hui adherir-se al manifest i a la convocatòria de mobilització per al pròxim 15 de maig de la plataforma Democràcia Real Ja (<http://democraciarealya.es>). Vos encoratgem a sumar-vos a la iniciativa i mostrar el vinent 15 de maig que un altre futur és possible, participant activament tots i totes en la seua construcció.

**Estat Valencià saluda el moviment de revolta
que significa les mobilitzacions de passat 15 de Maig
i les seues continuacions, s'adherix a les seues reivindicacions
i fa una crida pública a sumar-se**

Estat Valencià saluda el moviment de revolta que significa les mobilitzacions de passat 15 de Maig i les seues continuacions, s'adherix a les seues reivindicacions i fa una crida pública a sumar-se. Les mobilitzacions convocades per la coordinadora Democràcia Real Ja! amb la seua crida a una àmplia majoria social per prendre els carrers i transformar la realitat amb una conjunt de justes reivindicacions que conformen un primer esborrany de programa radical democràtic, mereixen tots els nostres respectes i la nostra ferma voluntat de col·laborar-hi, com ja hem fet, sense sigles ni pancartes. La coordinació, ampliació i convergència dels moviments socials, ciutadans, sindicals i polítics no sotmesos al sistema, son hui el principal repte per aconseguir passar de l'enuig a la revolta i de la revolta a la transformació social. En Estat Valencià som conscients de les moltes limitacions del moviment i de les manipulacions interessades dels vassalls del sistema per edulcorar, folcloritzar i minoritzar-lo, així com conscients som que en la mesura que el moviment es consolide i amplie serà respost amb una onada de repressió per part del sistema.

Amb la voluntat de col·laborar al moviment 15M Democràcia Real Ja! traslladem tres reflexions a tots els revoltats de hui i de demà:

1 - Entenem que el moviment ha d'aspirar i permetre sumar una majoria social, i per tant ha de ser permeable absolutament a tots els grups d'activistes, de sectors socials descontents i enutjats, capaç d'expressar la ira de tots però alhora capaç d'oferir una alternativa susceptible de ser assumida per tots i totes. En este sentit, fem una crida al moviment per assumir la participació, com una part més dels moviments polítics i sindicals de resistència al sistema, garantint això sí que el protagonisme dels ciutadans no siga substituït per protagonismes partidistes i estèrils.

2 - Entenem la necessitat d'un moviment que tinga com a eix central el radicalisme democràtic, susceptible de generar un bloc social majoritari i de captar l'adhesió d'àmplies majories. No obstant això, entenem també que hi ha uns límits objectius a la suma i l'adhesió, aquells que en el terreny polític, social, econòmic, cultural són els instruments del sistema, no poden formar part dels agents de la revolta. Un perfil difús del moviment que practique l'ambigüitat respecte del que s'està reivindicant ens conduiria a un cul de sac sense eixida i sense sentit, a una revolta sense sentit, sense horitzó ni perspectiva. La consciència del moviment no pot ser altra que la transformació del paradigma social vigent, és a dir: només en l'anticapitalisme podem obrir una porta que

ens permeta veure de l'altra banda un altre món possible: més just, més lliure, més nostre.

3 - No podem obviar que la ciutadania, més enllà de les individualitats, es conforma en classes i sectors socials, en pobles i nacions, en una multidiversitat de realitats que es juxtaposen i complementen, o que, en el cas de no respectar eixa diversitat, s'aniquilen unes a les altres. En l'àmbit de l'Estat espanyol, els fets nacionals són essencials en qualsevol transformació social. La defensa ferma dels drets nacionals dels pobles sotmesos dins de l'Estat espanyol és indissociable de la lluita social i ciutadana, el dret a la lliure decisió de cada poble a marcar el seu propi destí i configuració, el dret a la sobirania de cada poble, al seu autogovern i autodeterminació no pot quedar oblidat sinó que contràriament és un dels eixos principals de la transformació social. En el cas dels valencians, com a poble i nació sotmesa, el nostre dret a la sobirania, autodeterminació i autogovern, sense que cap altre estiga per damunt de les nostres pròpies decisions, és indissociable de les reivindicacions que tenim també en tant que ciutadans i treballadors. Fem una crida al moviment 15M Democràcia Real Ja! a assumir plenament els nostres drets com a poble: perquè volem ser ciutadans lliures, volem ser també un poble lliure!

**El col·lectiu UTOPIA, germinal de l'ACR Utopia XXI,
fa una proposta per una Ruptura Democràtica**

Una proposta per a una ruptura democràtica
davant les pròximes eleccions al Parlament espanyol

(Carta Oberta al moviment 15M
i als nuclis d'activistes socials, polítics, sindicals i ciutadans
de l'esquerra i el valencianisme)

La crisi econòmica, social, política i ideològica, la crisi global que travessem, ha despertat nous sectors combatents que se sumen en les mobilitzacions populars dels últims mesos a sectors de lluitadors i lluitadores activistes i actius des de fa dècades. Els actes de rebel·lia, a poc a poc, han passat a ser un moviment de revolta com ho posa de manifest un dels últims lemes emprats pel moviment 15M: No és una crisi, és el sistema! Només hi ha un camí i és donar el pas perquè eixa revolta esdevinga una vertadera revolució, és a dir un no definitiu al present i un sí al futur nou.

El clam àmpliament majoritari dels moviments populars despertats centra les seues reivindicacions a favor d'un aprofundiment en la democràcia real, en tots els terrenys de la vida pública i en tots els àmbits, en la submissió de l'àmbit econòmic a les necessitats de la majoria social, i singularment dels sectors populars més dramàticament afectats per la crisi-sistema, i a la democràcia real constituïda sobre l'empoderament de les classes populars; en la constatació de la impossibilitat de progrés, llibertat i justícia social en el marc de l'actual sistema, concretat a l'Estat espanyol en l'ordre constitucional emanat de l'any 78, hereu i conseqüència directa de la dictadura franquista.

Malgrat la potència i vivacitat de la mobilitació popular dels últims mesos, des de les respostes obreres i ciutadanes a l'acció del moviment 15M, malgrat l'ampliació de la consciència revolucionària i de l'extensió de les resistències, el sistema no sols no ha fet cap moviment de recular en els seus propòsits, sinò

que contràriament encara ha donat i dóna noves passes per aconseguir-nos cap a un escenari que ens faria retrocedir no ja dècades sinò fins a situacions pròpies dels principis del segle XX, com allò que significa l'assumpció de l'anomenat Pacte de l'Euro i el segrest dels vertaders pols de poder fora de les mans de la ciutadania.

Cal anar perdent la por a l'acció i a les paraules, hem passat dels actes de rebel·lia als actes de revolta, ens queda passar dels actes de revolta a la revolució.

Ja és hora, doncs, de fixar un dia i una hora no per a la revolta, sinò per a la revolució. D'assumir que l'única via d'avanç popular i democràtic és impulsar una ruptura democràtica, un canvi d'arrel, a partir del qual ens siga possible reconstruir-nos i construir una nova societat. Prendre les regles dels propis destins, constituir-nos en ciutadans lliures capaços d'escriure la Història i com a tals passar del "No ens representen" al "Ens representem nosaltres mateixos".

El moviment 15M i els activistes socials, sindicals i polítics que s'han mantingut, i es mantenen, lleials als interessos populars, són la llavor d'un subjecte revolucionari emergent i en constitució. I les taules de reivindicacions que han elaborat són el resum d'un programa democràtic i popular que, perquè es vol siga protagonitzat i realitzat per la ciutadania implicada tota, necessàriament ha de ser vehiculat des de les comunitats de base cap amunt als diferents àmbits als quals democràticament eixes comunitats decidisquen adherir-se, sense cap imposició prèvia.

Hora és ja de prendre amb decisió el camí d'una ruptura democràtica que pose en marxa els processos constitucionals de cada poble de l'Estat espanyol, de neutralitzar qualsevol intent d'involució i garantir eixa nova transició, ara sí lliure, i d'adoptar-hi, sense més dilació, el conjunt de mesures socials, polítiques i econòmiques que són consens i clam popular per, en primer terme, fer pagar la crisi als qui l'han provocada, per dur a terme la democràcia real i per empoderar la ciutadania i cimentar i construir un societat nova.

La presió popular, la mobilització, l'empoderar-se dels carrers és condició sine qua non per a fer que eixa ruptura democràtica puga produir-se

satisfactòriament i amb els mínims patiments possibles. Ampliar eixa mobilització, fer convergir amb generositat i amb una estratègia compartida i consensuada des de baix tots els sectors actius és la forma d'aconseguir que una àmplia majoria social es faça protagonista de la ruptura que propugnem. Una condició, per tant, imprescindible..., però no suficient. Cal traduir organitzativament eixa presió popular, la mobilització, en organització, en creació de contrapoder, en empoderament popular, en una horitzontalitat organitzada, tan flexible com exigix la pluralitat i tan ferma com exigix el repte.

Hem de ser capaços de fer arribar a les actuals institucions tant la potència dels carrers i les places, com les taules de reivindicacions consensuades, com la mateixa pluralitat que expressen el conjunt dels mobilitzats i mobilitzades, que és, i això és important subrratllar-lo, una de les màximes riqueses de la revolta i una garantia de canvi radical i ferma en els objectius. Eixe dur a les actuals institucions, en cada àmbit, la revolta té una plasmació possible, realista i digna en aplicar la màxima de ni un sol vot per als partits del sistema, ni un sol recolzament a les organitzacions socials, polítiques i sindicals lacàies del sistema: dur a les institucions només les veus d'aquells que es comprometen amb l'ideari de la revolució democràtica i popular que germinem.

Posar dia i hora a la revolució, un senyal ben visible en l'escena política i social que tothom puga reconèixer com el punt d'inflexió.

El dia i l'hora poden ser les pròximes eleccions al Parlament espanyol. I la senyal inequívoca d'aquesta ruptura democràtica pot ser un vot majoritari per a les forces polítiques i candidatures que es comprometen sense fisures a aquesta ruptura democràtica, amb l'obertura dels processos constitucionals i d'autodeterminació en cada comunitat, amb l'empoderament popular i la democràcia real, i amb el programa de mínims polítics, socials i econòmics pels que clama la majoria de la ciutadania, els pobles treballadors.

Ni un vot per als lacais del sistema: omplim de revolucionaris de cada poble de l'Estat el Parlament espanyol i tornem, alhora, a prendre els carrers i les places per conquistar un futur de dignitat, llibertat i justícia social.

Volem un full en blanc per escriure la nostra Història!

Moviment 15M i participació electoral

De nou, amb la inminència de les eleccions al Parlament espanyol, a pocs mesos de celebrades les eleccions municipals i al Parlament valencià, els possibles posicionaments del Moviment 15M respecte de la participació electoral estan en les assemblees del moviment i en tots els cercles afins al mateix, com ho estan també en totes les organitzacions i plataformes polítiques de l'esquerra arreu de l'Estat espanyol.

Al bou per les banyes, diuen. Doncs analitzem la qüestió i veja'm les possibilitats que se'ns presenten.

Algunes de les coses de què cal, però, partir, cal esmentar-les abans. Les primeres fan referència al conjunt de característiques que conformen el moviment 15M, i que si es perderen pel camí ens obligarien a parlar de tota una altra cosa. Les segones fan referència a les possibilitats que se'n desprenen del mapa polític formal existent. Les terceres encara fan referència al mateix sistema conformat, amb tot l'entramat d'interessos i límits. Una última qüestió prèvia, és cabdal: la qüestió de si allò que pretén el moviment 15M és una ruptura democràtica i antisistèmica, o si mèrament parlem de canvis i reformes, més o menys profunds, en el si del sistema, i amb voluntat d'etapisme o no.

Per posar les cartes boca amunt, la present reflexió és continuadora, a títol personal, de la reflexió i proposta presentada en forma de carta oberta ("Una proposta per a una ruptura democràtica davant les pròximes eleccions al Parlament espanyol (Carta Oberta al moviment 15M i als nuclis d'activistes socials, polítics, sindicals i ciutadans de l'esquerra i el valencianisme"), presentada pel col·lectiu Utopia XXI (podeu llegir-la en <http://utopiavalencia.blogspot.com/2011/07/el-collectiu-utopia-germinal-de-lacr.html>). Partix, per tant, d'una proposta de ruptura democràtica i no de mer reformisme dins del sistema, ni que siga etapista.

Qüestions endògenes

El 15M és un moviment, ni tan sols una plataforma (com ho és, per exemple DRY), encara menys una organització, l'adscripció al mateix és a títol personal i, de fet, està conformat per una pluralitat de persones "indignades", en diferents mesures i amb diferents prioritats de canvis-transformacions, que pertanyen, o no, a plataformes i organitzacions polítiques, sindicals, socials, culturals, cíviques... Bàsicament, això és el que som.

A dia de hui, l'horitzontalisme, la participació directa, l'assemblearisme, l'apartidisme, el pluralisme, conformen signes distintius i característics del moviment 15M, com també ser un moviment explícitament social i polític, caracteritzat per la defensa de la radicalitat democràtica, per un programa de mínims democràtico-popular, i per formes de treball consensuades.

Això es tradueix en dues qüestions, entre altres. Una, en una sociologia àmplia que, amb un procés de consens, ha arribat a uns mínims comuns denominadors, és a dir, inclusivament i no exclusivament, i que, per tant, no qüestionen altres adscripcions individuals, sinó que les complementen. Podem trobar des d'anarquistes rigorosos i abstencionistes electoralment, a militants de partits "del sistema" descontents, passant per no militants en cap lloc i per militants de partits de l'esquerra antisistema. Igual passa si considerem l'afiliació sindical o l'associacionisme de tota mena. Fins i tot, com demostren algunes maniobres, hi ha infiltrats i elements, organitzats o no, d'opcions polítiques dretanes i reaccionàries, i il·luminats de diferents sectes, encara que tot això forma part més que de "són part del 15M" del "malden per manipular el 15M". I dues, una barreja important "generacional", entre "velles guàrdies" (gent activa des de fa molts anys vinculada a moviments socials, sindicals, associatius i polítics) i "noves generacions" (no sols, per edat, que també, sinó per la recent incorporació al fet "polític" que suposa el 15M).

Si parlem de cercles afins i pròxims, com el que suposa la plataforma DRY, trobem una semblant situació, corregida per una major implicació i vinculació de la gent que hi forma part, amb organitzacions i nuclis de tota mena.

Qualsevol proposta de participació electoral (ni que siga de no participació activa, que és altra forma de participar –per exemple el vot en blanc o semblant-) que comporte fer taula plana de les característiques del moviment 15M posaria en qüestió el propi moviment i la seua força, alhora que significaria, sense dubte, una fragmentació del mateix, perquè no es podria basar en cap consens, sinó en el joc pur de majories i minories en un tauler –l'electoral- que es basa en la competició.

No podem, per aquests motius, oferir un posicionament proactiu (recomanació de vot o d'abstenció activa), sense pagar el preu de la pròpia divisió. Tampoc no seria possible per les mateixes raons donar suport a una de les opcions externes en competició. I l'opció d'organitzar un "partit" propi, ens duria directament a la divisió també (no val fer trampes i proposar per compte d'un partit propi, organitzar un front ampli propi, més enllà de la qüestió formal estaríem parlant de la mateixa fórmula: una nova opció electoral en competència amb les ja existents). L'única opció possible que no ens dividiria seria donar suport o sumar-nos a una "entesa" de totes les opcions partidàries existents que de forma inequívoca facen seus tots els punts reivindicats i la majoria de les formes d'actuar pel 15M (excloem, doncs, les opcions polítiques que gestionen els interessos del sistema). Deixarem aquesta possibilitat oberta per ara, per considerar abans altres qüestions.

No obstant això, esmentem encara una qüestió important, la sociologia i l'adhesió directa al moviment 15M és una referència, però altra ben diferent és

l'adhesió indirecta, la simpatia (recents estudis xifraven en un 70% dels ciutadans de l'Estat espanyol els que manifestaven sentir simpatia pel moviment i les seues reivindicacions). Tema molt diferent, doncs, és en quina mesura es mantindria eixe suport social al 15M prenent una o altra opció, i el grau de seguiment a la proposta que es poguera fer o siga la possible traducció electoral d'eixe actual 70% de simpatia.

Qüestions exògenes

Definim el ventall de forces polítiques constituïdes, formalment o no tant, necessàries per constituir un bloc rupturista. Per exclusió, no comptem ni amb les principals forces polítiques estatals gestionadores de l'actual sistema (ni el PP ni el PSOE), ni les principals forces polítiques nacionalistes gestionadores de l'actual sistema (ni CiU, ni PNV, ni CC, ni les forces regionalistes tipus PAR i altres). Tampoc no comptem amb l'extrema dreta, per raons òbvies.

Què queda, doncs? A tot l'Estat espanyol queda IU, EQUO, Izquierda Anticapitalista, PCPE i la multitud d'organitzacions i nuclis de l'esquerra radical, a Euskadi BILDU i altres, a Nafarroa Nafarroa Bai i altres, a Galícia el BNG i altres, al País Valencià Compromís i altres, a les Illes el PSM i altres, a Andalusia el nacionalisme andalusí tipus Nación Andaluza i altres, a Castella Izquierda Castellana i altres, a Catalunya les ICV, CUP, ERC i altres..., sense fer un repàs exhaustiu, sinò simplement per situar-nos.

A més, caldria considerar el món llibertari i l'abstencionisme (més aviat, el "no participar" ideologitzat, que a efectes de comptes electorals funciona barrejat amb l'abstenció desideologitzada –per tant, assumida dins del sistema), i algunes formes rupturistes de caràcter transversalista que es podrien considerar, segons com i segons vulguem filar més o menys prim.

I òbviament, allò que podria ser representat pel propi moviment 15M per si mateix.

¿És possible sumar tot això, a dia de hui, electoralment? La resposta més optimista és, sense dubte: a dia de hui, no. Senzillament una proposta front-populista, una "entesa", hui és irrealitzable. A les profundes escletxes que s'obren entre les forces esmentades per qüestions de representació de classe, cal afegir les que s'obren pels diferents projectes nacionals que s'hi representen, i encara també les que tenen la seua arrel en la història i evolució que encara marca, des de la Transició, bona part d'aquestes forces polítiques (amb efectes com el sectarisme, els protagonismes, el fraccionalisme...).

Sumar tot això plegat amb allò que representa el 15M, d'una banda, i el llibertarisme, d'altra, necessita com a mínim –i sent no ja realistes sinò amb bona dosi d'optimisme practicable- d'un treball de base, d'una maduració interna, d'una pressió social favorable i d'una maduració de les condicions objectives, que no es poden suplir de cap altra manera ni improvisar. Menys encara amb pocs mesos de marge.

De fet, ni tan sols una versió més simple d'una possible "unitat" rupturista encarnada sols pels partits esmentats ha sigut possible en la història recent (ni antiga), ni tan sols una "mini-unitat" de l'esquerra d'IU ni dels diferents nacionalismes d'esquerra ha sigut possible. La referència més recent que podríem trobar seria el Front Popular del 36 al 39: ni tan sols durant la primera Transició fórmules com l'Assemblea de Catalunya, la Taula de Forces Polítiques i Sindicals, la Plata-Junta i les prèvies, van consolidar un consens bàsic perdurable i menys encara es varen traduir en una opció electoral per dur una democràcia real i no atorgada, i controlada, pel règim franquista.

Tampoc és menyspreable el fet que el moviment llibertari a dia de hui difícilment se sumaria a una tal proposta (estem molt lluny hui d'aquella defensa de la revolució social i de la República dels anys trenta).

I tampoc podem deixar de considerar alguns trets d'inmaduresa del propi moviment 15M que confon la justa i legítima crítica al sistema partitocràtic amb el "tots són iguals" i un cert antipartidisme d'alguns sectors (o anti-organització, en alguns casos), que no col·laboraria, sense ser remogut amb un debat profund, obert i encara pendent, a fer-ho possible.

La mateixa afirmació val per als sectors d'aquell "no participar" ideologitzat, en els qual hi ha un tòtum revolutum d'interessos i voluntats dispars (des dels qui voten PSOE, posem per cas, però es declaren anticapitalistes i es mantenen en allò social enfrontat a allò polític, als que munten candidatures de reivindicacions parcial tipus "Legalitzem el cannabis" o "No volem corregudes de bous", passant per tot un ventall de possibilitats on s'encabix quasi tot l'imaginable).

Els límits del sistema en termes electorals

La Constitució espanyola del 78 i la Llei Electoral, recentment modificada per restringir encara més si cap el dret a la participació política, marquen els principals límits d'allò que és possible fer, des de les institucions, a favor d'una ruptura democràtica o de reformes en la línia de les reivindicacions del 15M, això d'una banda.

De l'altra, després d'haver posat en marxa les línies polítiques principals de l'eixida a la crisi que propugna el propi sistema, mitjançant una falsa social-democràcia, el que ens espera és algunes voltes més de corda pel mateix camí, ara ja en mans de la dreta oficial. Els dos partits estatals principals del sistema, en la millor tradició del bipartidisme dinàstic espanyol, complixen el seu paper de forma escrupolosa i, com no, d'alternança. El sistema, basat en tres grans ítems (monarquia, España i capitalisme), té els seus límits perfectament definits, tal i com ja ho va assegurar Franco, en l'aniversari de la mort del qual, es faran les pròximes eleccions: "Todo atado, y bien atado".

La recent volta de corda a la llei electoral encara dificultarà més la presència de forces polítiques alternatives i minoritàries. La lògica del sistema, perfectament descrit en el text constitucional imposat l'any 78, apunta al bipartidisme

imperfecte, a penes corregit per la presència d'uns certs nacionalismes conservadors i altres opcions jurídicament minoritzades, incomodament inserits en un ordenament polític encara inacabat en el moment de produir-se la Transició, però que el pas dels anys assenta, elecció rere elecció.

Els límits del sistema també tenen a vore directament amb el buidat competencial del propi Estat espanyol –de totes les administracions que conformen l'entramat estatal espanyol: des dels àmbits municipals als poders centrals, passant pels poders “autonòmics”- i del segrest de poder real en mans dels ciutadans –en un doble sentit, al segrest del poder real que no tenim compartint aquest fet amb la majoria dels països desenvolupats, i en el nostre cas, a més, no el tenim perquè constitucionalment som súbdits i no ciutadans en el sentit profund del concepte arrelat a la tradició republicana-: gran part del poder residix en organismes i ens no electes i sovint deslocalitzats.

Per tant, la única via possible de transgressió d'aquesta realitat és, en termes electorals, en primer lloc, la capacitat de trencar el bipartidisme, aconseguint el màxim de representació per a les forces no sistèmiques o susceptibles de vincular-se a una ruptura, i en segon lloc, la consecució de capacitat de condicionar de forma ferma la governabilitat, des d'aquestes posicions rupturistes. I tot això plegat, no ho oblidem, aconseguint que la mobilització, la conscienciació i l'acció fora de les institucions creixca i es consolide en forma de contrapoders populars efectius.

No tant una acció electoral encaminada a posar dempeus un programa de ruptura des de les institucions, com una actuació dirigida a impedir la governança en els termes actuals, a marcar un punt d'inflexió, que l'embranchada popular pugui traduir en un empoderament rupturista.

Els camins que podrien obrir-se d'aconseguir unes potents minories rupturistes en el Parlament espanyol paguen la pena de ser explorats i explotats al límit de les seues possibilitats reals.

En essència es tracta de produir un mapa electoral basat en una pluralitat forta que faça molt complicada la governança dins dels límits imposats pel mateix sistema, alhora que la mobilització ciutadana i els contrapoders populars empenyen cap a una Ruptura Democràtica. Per trobar un referent històric, pensem en el plantejament de les eleccions municipals de l'any 31, quan els resultats varen produir una situació d'impossibilitat de governar dins del sistema de la monarquia i, per tant, la inevitabilitat de constituir la II República espanyola.

No plantegem un camí cap a la III República espanyola, què fàcilment podria esdevenir en un simple rentat de cara del sistema, sinò un camí cap a provocar una ruptura democràtica a partir de la qual cada poble de l'Estat espanyol pugui iniciar un procés constitucional propi, per tant d'autodeterminació, sense condicions prèvies, excepte el caràcter profundament democràtic, social i popular, alhora que mitjançant una situació “provisional” es posarien en marxa el conjunt de propostes socials i polítiques, i regles del joc noves que conformen el clam popular. Un procés de baix cap adalt.

Ruptura o reforma?

¿Seria possible un procés d'aproximacions per la via de reformes parcials i assumptió d'algunes de les reivindicacions ciutadanes, cap a la construcció d'una societat nova que poguera satisfer o, si més no, obrir expectatives de satisfer, el programa democràtic-popular que ja es el conjunt de reivindicacions del 15M?

No. No és possible. Per aconseguir la majoria d'aquelles reivindicacions, especialment les més nuclears, les que toquen més el moll dels ossos del sistema, calen reformes constitucionals, legals, fins i tot de replantejament de Tractats internacionals, que el mateix text de la Constitució del 78 fa inviable reformar i la vigència de determinats vincles en forma de Tractats internacionals impedit, ja que els gestors de l'eixida al franquisme blindaren la situació present per dècades.

Qualsevol procés basat en el reformisme ineludiblement acabarà minant la capacitat i la proposta rupturista.

Això no vol dir negar la importància d'algunes reformes, que són necessàries i poden ser molt útils en un procés d'acumulació de forces, de pedagogia social i política, de conscienciació massiva. Benvingudes siguen les reformes parcials i limitades que vagen obrint camins. Però la qüestió no és reformar el sistema, sinò provocar la seua ruptura per permetre una construcció social nova. Ho direm amb un exemple molt clar: és molt important aconseguir la dació de la vivenda en pagament de la hipoteca (reforma), però això ha de ser un pas de conscienciació i d'acumulació de forces per aconseguir el dret efectiu i real a la vivenda (ruptura).

En aquest sentit trobem que cal insistir que l'acció electoral, sobre la que parlem en aquest document, és important però no és la única determinant d'un procés de ruptura exitós, junt a eixa acció electoral necessària cal construir contrapoder popular i cal estendre la mobilització ciutadana.

Què fer, doncs?

Doncs comencem amb les propostes concretes, partint d'enteniments que pense haurien de ser col·lectius.

Entendre que en cada poble de l'Estat els mimbres de la cistella del bloc rupturista, segurament seran diferents, que no hi ha un sol model.

Entendre, per tant, que al País Valencià no podem ser subsidiaris de ningú, sinò que hem de trobar el nostre propi camí, per a poder convergir activament i coordinar-nos en els àmbits estatals i europeus.

Entendre que la millor de les contribucions que cadascú pot fer és començar en el seu àmbit eixe procés de rupturisme i d'empoderament popular.

Entendre que la millor aportació del 15M ha de ser la que és possible mantenint la unitat i la pluralitat del moviment, no demanar el vot per a ningú ni participar com a moviment en cap candidatura concreta.

Entendre que sí cal fer una clara recomanació de vot: No votar als partits del sistema, ni al PP i ni al PSOE, arreu de l'Estat, ni a Ciu, PNV, CC, en els seus respectius països, ni a l'extrema dreta i ni als neoliberals-neocentralistes tipus UPyD, MCRC, etc.

Entendre que cal fer una crida a la participació activa electoral i a votar afavorint el màxim de pluralisme polític o en el cas dels abstencionistes ideològics, de forma activa (és a dir, mitjançant el vot en blanc).

Entendre que cal fer una clara exigència a la pluralitat de forces polítiques alternatives per fer seus i comprometre's amb el conjunt del programa democràtic i popular naixcut des del 15M i amb una proposta de Ruptura Democràtica de baix a dalt.

Entendre que cal anar treballant per una convergència en la mobilització i en la coordinació amb tots els sectors populars actius, sindicals, associatius, ciutadans i polítics. Tots i totes som necessaris.

Entendre que cal dur a cada institució de poder les propostes del 15M i marcar l'agenda política.

Entendre que és imprescindible que la mobilització s'amplie i eixample fins conformar un subjecte revolucionari capaç de provocar la ruptura democràtica. Això comporta la capacitat d'utilitzar les formes de lluita i mobilitzacions que en cada moment siga necessari i arribant a la vaga general política, sempre amb el manteniment de la unitat i l'ampliació del conjunt del moviment amb tots els sectors implicats.

Entendre que és igualment imprescindible la creació d'espais de contrapoder popular, d'empoderament ciutadà.

Entendre que només l'organització i la lluita ens duran a construir un futur nou i nostre. I entendre, alhora, que cal no improvisar, que cal impedir nous retrocesos i possibles escalades repressives i involucions.

Joan S. Sorribes

Moviment 15M i participació electoral és una reflexió a títol individual dirigida, en primer terme, a l'Assemblea del 15M Horta-Albufera i la seua comissió de reflexió política, i en segon terme al conjunt el moviment 15M i als diferents cercles afins, organitzats o no.

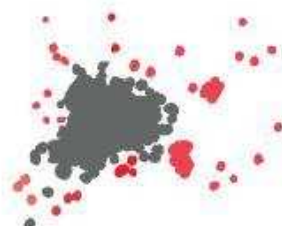
SOBRE EL 15M

QÜADERNS DE REFLEXIÓ POLÍTICA – NÚM. 008

Edita: Associació Cívica Republicana UTOPIA XXI

Setembre de 2011

A.C.R. UTOPIA XXI

Nº Registre Associacions:
CV-01-044361-V
NIF: G98150543
Raó Social:
Avgda. Torrent, nº12-1
Població: 46910 Alfafar
Telèfons de contacte:
670.79.08.25 – 609.65.21.96
E-correu : utopiaxxi@ono.com
Aportacions :
c/c 3082 1273 91 4987689710